

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: J. Č., narozený dne „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 195/2, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016, č. j. 23/UPS/2016-3,
JID: 46033/2016/KÚÚK/Kop.,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 18. 3. 2016, č. j. 23/UPS/2016-3, JID: 46033/2016/KÚÚK/Kop., jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Městského úřadu Trmice, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 7. 12. 2015, č. j. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4185/2015/Va. Tímto usnesením stavební úřad podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil řízení o dodatečném povolení stavby označené jako „Zahradní chata č. „X“ na ppč. „X“/1 v kú. Trmice, lokalita za Humny, Trmice“. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem a stejně jako usnesení stavebního úřadu je striktně formalistické a přičí se základním zásadám správního řízení včetně zásady dobré správy. Správní orgány podle žalobce upřely procesní účastenství vlastníku pozemku, jehož součástí je předmětná stavba. Žalobce připomněl, že stavební úřad založil své rozhodnutí výlučně na tom, že žalobce neodstranil vady podání ve smyslu výzvy ze dne 23. 7. 2015, přičemž své rozhodnutí odůvodnil *de facto* jen zopakováním této výzvy. Předmětná výzva trpěla podle žalobce zásadními vadami, neboť obsahovala pouze doslovný přepis textu vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“). Žalobce proto považoval výzvu za objektivně nesplnitelnou pro neurčitost a nesrozumitelnost, tudíž podle něj stavební úřad nemohl vzít její nesplnění za důvod pro zastavení řízení. Tuto skutečnost žalobce uplatnil v odvolání (rozhodnutí o něm je předmětem této žaloby) i v žádosti o prominutí zmeškání lhůty zamítnuté usnesením stavebního úřadu ze dne 12. 1. 2016, č. j. 4312/2015/Va (o odvolání žalobce proti tomuto usnesení nebylo podle žalobce ke dni podání žaloby rozhodnuto).
3. Podle žalobce se žalovaný zcela nedostatečně vypořádal s odvolacími důvody, zejména s námitkou neurčitosti a nesplnitelnosti výzvy, když k tomu pouze uvedl, že stavební úřad nebyl povinen žalobce konkrétně vyzývat k doložení konkretizovaných podkladů, resp. názor žalobce o podobě výzvy označil za mylný. Z těchto důvodů je podle žalobce napadené rozhodnutí rovněž v rozporu s § 66 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 37 odst. 3 správního řádu a s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobce konstatoval, že výzva nesplňovala byť jen minimální požadavky právních předpisů interpretované Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku sp. zn. 6 As 136/2013, podle kterého mohly správní orgány vyvodit pro žadatele nepříznivé procesní důsledky, pouze pokud své požadavky vyjevily srozumitelným způsobem a žadatel měl skutečnou možnost výzvě k doplnění náležitostí vyhovět, přičemž prostá citace právního předpisu obsahujícího výčet povinných příloh žádosti bez zohlednění skutečnosti, že žadatel již některé z požadovaných listin předložil, není dostačující. Žalovaný podle žalobce pochybil také tím, že se ani částečně s touto judikaturou nevypořádal, byť odkaz na uvedený rozsudek byl jedním z nosných odvolacích důvodů.
4. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou materiální ekvity a legitimního očekávání, neboť se žalovaný opomněl zabývat skutečností, že usnesení o zastavení řízení je v rozporu s jinak konstantní praxí stavebního úřadu ve skutkově shodných případech. Stavební úřad podle žalobce opakovaně legalizoval nepovolené stavby nacházející se na předmětném pozemku a patřící do vlastnictví jiných stavebníků, přestože Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tyto stavby trpěly totožnými nedostatky jako stavba ve vlastnictví žalobce (na pozemku byly umístěny a stavebně upraveny bez předchozího souhlasu stavebního úřadu, v rozporu s územním plánem, v bezprostřední blízkosti vodního toku s přesahem do biokoridoru). Žalobce podotkl, že je mu známo, že ve stavebních řízeních týkajících se staveb (chat) umístěných na tomtéž pozemku jako stavba žalobce stavební úřad nepožadoval po stavebnících ani minimum podkladů, které by odpovídalo jeho požadavkům uplatněným vůči žalobci, a vlastníků příslušných staveb vydal dodatečná povolení bez vedení striktně formalizovaných řízení. Na základě toho žalobce spravedlivě očekával, že stavební úřad bude v jeho případě postupovat shodně, což se však bez rozumného důvodu a jasného odůvodnění nestalo. Žalobce poznamenal, že ačkoli jsou námitky týkající se odlišností v rozhodování stavebního úřadu obsahem správního spisu, žalovaný se v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu legitimitou důvodů nestejněho rozhodování stavebního úřadu vůbec nezabýval. Podle žalobce je proto napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem, neboť žalovaný zcela opomenul posuzovat stav věci v kontextu rozhodovací praxe stavebního úřadu dotýkající se jiných staveb na tomtéž pozemku a s výhradou odlišnosti v osobě vlastníka se stejnými skutkovými znaky, rozhodnými pro rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Žalobce dodal, že žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí způsobem, který je v příkrém rozporu se skutečným stavem věci, když konstatoval, že stavební úřad nemohl najisto vědět, o jakou stavbu se jedná. Takové odůvodnění je podle žalobce ve zřejmém rozporu s úřední činností a správní praxí stavebního úřadu, což žalovaný musel vědět. Žalobce připomněl, že o legalizaci předmětné stavby usiluje již od roku 2011 a v rámci stavebního úřadu po celou dobu řešení této věci jedná tentýž úředník. Dodal, že Trmice jsou malé město, stavebnímu úřadu jsou známy poměry ve městě, jakož i osoba žalobce, a statutární orgán vlastníka pozemku Občanského sdružení zahrádkářů Trmice, který byl v dosavadním řízení velmi procesně aktivní, je v současné době členem Rady města Trmice, s níž je stavební úřad v pravidelném kontaktu. Žalobce shrnul, že v žádném případě nelze hovořit o tom, že by snad stavební úřad mohl mít být jen minimální pochybnost o tom, jaká konkrétní stavba je předmětem řízení.

5. Podle žalobce je napadené rozhodnutí také v rozporu se zásadou proporcionality, resp. je zcela zjevně nepřiměřené. Správní orgány totiž rozhodly způsobem, na jehož základě bylo se žalobcem bez legitimního důvodu zacházeno zcela zjevně nerovně ve srovnání s účastníky správních řízení týkajících se obdobných staveb (chat) umístěných na tomtéž pozemku. Žalobce dále upozornil na povinnost správních orgánů vypořádat se s návrhy účastníka řízení a na porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný se nevypořádal s povinnými náležitostmi výzvy, jejíž nesplnění může být důvodem pro zastavení řízení, a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že správní orgány postupovaly plně v souladu s § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a přiměřeně podle § 90 a § 110 až § 115 téhož zákona, přičemž z § 111 odst. 3 a z § 112 odst. 1 stavebního zákona je zřejmé, že v případě neúplné žádosti komunikuje stavební úřad pouze s Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žadatelem a všem ostatním účastníkům řízení oznamuje zahájení řízení až po jejím doplnění. Stavební úřad proto logicky oznámil zastavení řízení pouze žadateli. Právní názor požadující oznámit rozhodnutí všem účastníkům řízení se žalovanému jevil nelogický a v rozporu se základními zásadami správního řízení, zejména aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a aby dotčené osoby byly co nejméně zatěžovány. Žalovaný upozornil na to, že v napadeném rozhodnutí označil rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 136/2013 za nepřiléhavý, konstatoval, že na tom trvá, a námitku nevypořádání se s uvedenou judikaturou shledal nesprávnou.

7. Podle žalovaného se materiální ekvitou rozumí rovnost adresátů veřejné správy v hmotných právech a povinnostech, které jim vznikají v důsledku rozhodnutí správních orgánů. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 65 A 3/2012 a dodal, že zásada nestrannosti, materiální ekvity a legitimního očekávání (předvídatelnosti rozhodnutí) vyplývá z § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný podotkl, že toto ustanovení neporušil. Ze spisu podle něj nevyplynula žádná pochybnost, že by stavební úřad postupoval neobjektivně; námitku podjatosti žalobce ani v řízení neuplatnil. Ze spisu rovněž nevyplynula pochybnost, že by výrok usnesení stavebního úřadu byl v rozporu s veřejným zájmem, neodpovídal okolnostem nebo že by stavební úřad rozhodl bezdůvodně odlišně oproti tomu, jak rozhodoval v jiných skutkově shodných nebo podobných případech. Žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce v žalobě neuvedl žádná konkrétní rozhodnutí, která by doložila jeho tvrzení, že usnesení stavebního úřadu je v rozporu s jinak konstantní rozhodovací praxí stavebního úřadu ve skutkově shodných případech. Podle žalovaného se proto jedná o ničím nepodloženou domněnku žalobce. Žalovaný zdůraznil, že v případě nelegální stavby je postup stavebního úřadu jednoznačně stanoven v § 129 stavebního zákona a i v případě zjištění nezákonné konstantní rozhodovací praxe stavebního úřadu by žalovaný upřednostnil uplatnění zásady zákonnosti podle § 2 odst. 1 správního řádu. Žalovaný uzavřel, že se s odvolacími důvody žalobce v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

8. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 21. 7. 2016 žalobce předeslal, že se žalovaný snaží vyvolat dojem, že stavební úřad nevěděl a nemohl vědět, jaká konkrétní stavba měla být předmětem řízení, resp. žádosti o dodatečné povolení stavby. Toto tvrzení žalovaného je však podle žalobce v příkrém rozporu se skutečným stavem věci a se skutečnou praxí úřední činnosti stavebního úřadu. Žalovaný opomenul, že různá správní řízení týkající se předmětné stavby probíhají již po dobu bezmála pěti let (počínaje zahájením řízení o odstranění stavby, tj. dnem 4. 10. 2011), stavební úřad i žalovaný již ve věci opakovaně rozhodovali, přičemž na úrovni stavebního úřadu se věcí po celou dobu zabývají dvě úřední osoby. Žalovaný rovněž opomenul, že město Trmice je relativně malé a jeho rozsah bezpochyby umožňuje úředním osobám bezprostřední obeznámenost s místními poměry. Za těchto okolností nemůže žalovaný žalobci vytýkat, že není v jeho možnostech dostatečně určitě identifikovat stavbu, když předmětná stavba i její právní status musí být stavebnímu úřadu s ohledem na místní poměry známy, a to v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu (jedná se o skutečnosti správnímu orgánu známé z úřední činnosti, eventuálně skutečnosti v místě a čase obecně známé). Tuto skutečnost podle žalobce ilustruje jeho zkušenost z doby po podání žaloby, kdy se v Trmicích osobně potkal s referentem stavebního úřadu A. V., který ho bez přímé Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

souvislosti s výkonem úřední činnosti oslovil a sdělil mu, že pokud z pozemku odstraní tzv. karavan, stavební úřad je připraven mu stavbu dodatečně povolit. Žalobce dodal, že žalovaný opomenul, že ve věci nemůže být sporu o dostatečně určité identifikaci předmětné stavby v situaci, kdy je stavba v podáních žalobce ve všech správních řízeních identifikována vymezením pozemku. V situaci, kdy stavba dosud nebyla legalizována, nelze ji identifikovat údaji z katastru nemovitostí a jediným identifikujícím znakem je označení pozemku, na němž se nachází, a označení číslem, jímž je stavba specifikována vlastníkem pozemku.

9. Podle žalobce bylo ve věci žádoucí, aby byl o průběhu řízení řádně vyrozuměn i vlastník pozemku, a to zvláště v situaci, kdy musí být správním orgánům známo, že v předchozích řízeních byl intenzivně procesně aktivní. Žalobce podotkl, že při posuzování aplikace § 109 písm. c) stavebního zákona je nutno přihlížet k zásadě *superficies solo cedit*, obzvláště pokud je stavebník a vlastník stavby osobou odlišnou od vlastníka pozemku. Trval na tom, že se žalovaný fakticky vůbec nevypořádal s judikaturou, neboť holé konstatování o nepřiléhavosti pro odlišnost skutkové situace nelze za vypořádání považovat, když zásadním právním závěrem předmětného rozsudku bylo, že výzva správního orgánu nemůže spočívat v doslovném přepisu právního předpisu.
10. Žalobce připomněl, že námitku rozporu postupu stavebního úřadu s jeho vlastní konstantní rozhodovací praxí ve skutkově stejných případech opakovaně uplatnil ve všech správních řízeních týkajících se totožné stavby. Vždy založil své tvrzení na tom, že vlastníků ostatních staveb, které jsou součástí téhož pozemku parc. č. „X“ v katastrálním území Trmice, lokalita Za Humny, Trmice, bylo dodatečné stavební povolení uděleno, resp. u žádné z těchto staveb nebylo vydáno rozhodnutí o odstranění stavby. Žalobce rovněž opakovaně navrhoval, aby tato skutečnost byla prokázána obsahem správních spisů stavebního úřadu ve věci staveb nacházejících se na předmětném pozemku. Námitku žalovaného, že žalobce neoznačil žádné konkrétní rozhodnutí, považoval žalobce za nepřiléhavou. Žalobce nebyl účastníkem těchto řízení, a proto po něm žalovaný nemůže spravedlivě požadovat, aby označil konkrétní rozhodnutí, neboť žalobce k jejich získání nemá žádný právní titul. Naproti tomu žalovaný i stavební úřad tato rozhodnutí znají z úřední činnosti. Není objektivně v silách žalobce tato rozhodnutí doložit a jejich označení jako „obsah správních spisů ve věci ostatních staveb nacházejících se na předmětném pozemku“ pokládal žalobce za dostačující.
11. Podle žalobce slouží zásada nestrannosti, materiální ekvity a legitimního očekávání k dosažení toho, aby správní orgán rozhodoval ve stejných případech stejně bez ohledu na to, zda je odlišné rozhodování motivováno podjatostí či jinou skutečností. V této souvislosti žalobce odkázal na komentář ke správnímu řádu (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013), podle kterého by v rámci jednoho správního orgánu nemělo docházet k neodůvodněným rozdílům v aplikaci práva. Podle žalobce však v praxi stavebního úřadu i žalovaného k takovým neodůvodněným rozdílům dochází.

Duplika žalovaného k replice žalobce

12. V duplice ze dne 4. 12. 2017 žalovaný upozornil na to, že ve vztahu k žalobci dosud proběhla dvě správní řízení, a to řízení o odstranění stavby a o dodatečném povolení stavby. Ze spisů vedených v souvislosti s těmito řízeními žalovaný nezjistil žádnou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

námítku týkající se rozporu postupu stavebního úřadu s jeho vlastní konstantní rozhodovací praxí. Pouze v podání žalobce ze dne 16. 9. 2013 v rámci řízení o odstranění stavby bylo uvedeno: „Podobných chatěk ke stejnému účelu je postaveno v zahrádkářské kolonii v ul. Za Humny několik, ovšem ani s jedním majitelem není vedeno správní řízení.“ Z tohoto pohledu označil žalovaný tvrzení žalobce, že ve všech správních řízeních předmětnou námítku uplatnil, za nepravdivé, zavádějící a zjevně účelové. Žalovaný proto nemohl mít žádnou informaci o jakýchkoli probíhajících či ukončených správních řízeních s majiteli okolních chatěk, o kterých žalobce hovořil. Navíc se žalovaný domníval, že žalobce mohl označit jím tvrzená řízení alespoň uvedením čísla chatky a jména majitele, když chatky jsou v dané oblasti pouze čtyři (včetně té žalobcovy). Žalovaný proto setrval na svém návrhu, že by žaloba měla být zamítnuta jako nedůvodná.

Ústní jednání soudu

13. Při jednání soudu konaném dne 13. 12. 2017 žalobce zdůraznil, že považuje za nepřiměřený požadavek na odstranění stavby i samotnou skutečnost, že nebyla stavba legalizována. Poukázal na to, že podobných staveb se po celé republice nachází veliké množství a v rámci zahrádkářské kolonie jde o obvyklý stav. Žalobce dále poznamenal, že nerozumí tomu, proč na obci trvají na odstranění stavby, když mu pracovník stavebního úřadu M. S. ústně sděloval, že s její legalizací nebude problém.
14. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání konstatoval, že stavbu provedenou bez jakéhokoli stavebního povolení či ohlášení nelze legalizovat s pouhým poukazem na to, že obdobné stavby se nacházejí i někde jinde. Zdůraznil, že žalovanému nejsou známy žádné osobní vztahy, které by mohly mít na výsledek správního řízení vliv, a nebyl seznámen s průběhem jiných správních řízení v obdobných případech. Uvedl, že prvostupňové rozhodnutí žalovaný přezkoumal ze zákonných hledisek a shledal je souladným s právními předpisy. Podle právního zástupce žalovaného je podstatné to, že žalobce v daném řízení zůstal po výzvě stavebního úřadu zcela nečinným.
15. Soud při jednání v intencích § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl důkaz rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 3670/2014/Va, jímž bylo žalobci nařízeno odstranění stavby zahradní chaty č. x na pozemku parc. č. x v katastrálním území Trmice, rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 5. 2015, č. j. 104/UPS/2015-3, JID: 67331/2015/KÚÚK/Kop., kterým bylo zmíněné rozhodnutí stavebního úřadu změněno v části odůvodnění a ve zbytku potvrzeno, a usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 8. 2015, č. j. 15 A 92/2015 - 31, jímž byl žalobě proti uvedenému rozhodnutí žalovaného přiznán odkladný účinek a které nabylo právní moci dne 31. 8. 2015.

Správní spis

16. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Usnesením ze dne 22. 11. 2012, č. j. 5714/2012/Va, stavební úřad podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti žalobce a M. B. o dodatečné povolení stavby „Zahrádkářská chata č.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„X“, na ppč. „X“ v kú. Trmice, lokalita Za Humny, Trmice“. Toto usnesení nabylo právní moci dne 28. 12. 2012.

17. Dne 8. 7. 2015 podal žalobce na stavební úřad žádost o dodatečné povolení stavby označené „zahradní chata č. „X“, rozměr cca 3 x 6 m zastřešena sedlovou střechou s přesahem zastřešení verandy o rozměru 3 x 6 m a přístavek na zahradní nářadí 2 x 3 m“ nacházející se na pozemku parc. č. „X“ v katastrálním území Trmice s tím, že tento pozemek je v jeho vlastnictví.
18. Výzvou ze dne 23. 7. 2015 stavební úřad žalobce vyzval, aby nejpozději do 10. 11. 2015 předloženou žádost doplnil o tyto údaje a podklady:
 - a. doklad prokazující vlastnické právo k pozemku nebo stavbě anebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemeni k pozemku nebo stavbě, pokud stavební úřad nemůže ověřit existenci takového práva v katastru nemovitostí dálkovým přístupem.
 - b. seznam a adresy osob, které mají vlastnická práva nebo práva odpovídající věcnému břemeni k pozemkům, které mají společnou hranici s pozemkem, na kterém má být záměr uskutečněn.
 - c. přílohu žádosti podle stavebního zákona (§ 129 odst. 2), a to podle prováděcí vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o dokumentaci staveb“), podle § 2 – je předkládána projektová dokumentace v rozsahu přílohy č. 5 k vydání povolení stavby v rozsahu § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona – stavby pro rodinnou rekreaci. Projektová dokumentace obsahu části: A – Průvodní zpráva, B – Souhrnná technická zpráva, C – Situační výkresy, D – Dokumentace objektů a technických a technologických zařízení, E – Dokladová část.
 - d. závazná stanoviska dotčených orgánů, popřípadě jejich rozhodnutí opatřená doložkou právní moci nebo jiné doklady podle zvláštních právních předpisů, pokud mohou být veřejné zájmy, které tyto orgány podle zvláštního právního předpisu hájí, prováděním stavby dotčeny.
 - e. stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásům, popřípadě vyznačená na situačním výkresu.

Stavební úřad dále ve výzvě uvedl, že na základě dodatečného doložení projektové dokumentace (která nebyla přiložena k žádosti podané dne 8. 7. 2015) posoudí, zda je stavba v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, s požadavky dotčených orgánů a s územně plánovací dokumentací. Stavební úřad žalobce poučil, že pokud nebudou nedostatky žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení zastaveno. Tato výzva, obsahující současně též usnesení o přerušení řízení, byla žalobci doručena dne 28. 7. 2015, žalobce však nereagoval.

19. Usnesením ze dne 7. 12. 2015, č. j. 4185/2015/Va, stavební úřad řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil, neboť žalobce neodstranil uvedené vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání a současně požádal o prominutí zmeškání lhůty k doplnění předmětné žádosti. Stavební úřad usnesením ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. 1. 2016, č. j. 4312/2015/Va, zmeškání úkonu neprominul. Rovněž proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení; následně rozhodnutím ze dne 5. 4. 2016, č. j. 58/UPS/2016-3, JID: 52612/2016/KÚÚK/Kop., zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení stavebního úřadu o neprominutí zmeškání úkonu.

Posouzení věci soudem

20. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný zcela nedostatečně vypořádal s odvolacími důvody, zejména s námitkou neurčitosti a nesplnitelnosti výzvy, a ani částečně se nevypořádal s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou žalobce odkazoval v odvolání. Soud ovšem namítanou nepřezkoumatelnost neshledal. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval všemi odvolacími námitkami, vysvětlil, v čem spočívaly nedostatky žádosti a proč vyhodnotil postup stavebního úřadu jako správný. Ve vztahu k tvrzené neurčitosti a nesplnitelnosti výzvy žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce předložil zjevně neúplnou žádost bez jediné přílohy, aniž by jednoznačně specifikoval jednotlivé stavební objekty stavby, kterou požadoval povolit, a aniž by uvedl, že se jedná o stavbu úplnou, a proto stavební úřad nemohl učinit konkretizaci požadovaných listin, popř. vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury. Žalovaný k tomu dodal, že rozsah stavebního záměru (i nepovoleného) je v dispozici stavebníka, který rozhoduje o tom, na jakou dopravní a technickou infrastrukturu stavbu připojí. Pokud jde o namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 136/2013-56, žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že jej považuje za nepřiléhavý, neboť předmětná právní situace byla diametrálně odlišná, když stavebnice nebyla nečinná, se stavebním úřadem komunikovala, přílohy ke své žádosti předložila a stavební úřad měl faktickou možnost svou výzvu konkretizovat. Soud proto dospěl k závěru, že z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jak se žalovaný s jednotlivými odvolacími námitkami i návrhy žalobce vypořádal. Žalobce podle názoru soudu spíše než s Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí a reakce na své námitky nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného. Správnost, či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku, stejně jako otázka případných vad správního řízení.

23. K tvrzení žalobce, že se žalovaný opomněl zabývat skutečností, že usnesení o zastavení řízení je v rozporu s jinak konstantní praxí stavebního úřadu ve skutkově shodných případech, soud konstatuje, že žalobce nic takového v průběhu daného správního řízení nenamítal. Obsahem správního spisu nejsou ani údajné žalobcovy námitky týkající se odlišností v rozhodování stavebního úřadu. Žalovanému proto nevznikla povinnost k předmětným skutečnostem jakkoli vyjadřovat, když po správních orgánech nelze spravedlivě požadovat, aby si domýšlely neuplatněné námitky a odpovídaly na ně. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným.
24. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že správní orgány upřely procesní účastenství vlastníku pozemku, jehož součástí je předmětná stavba. V této souvislosti soud poznamenává, že pokud je vlastník pozemku odlišný od vlastníka předmětné stavby a pokud je pravdivé tvrzení žalobce, že se jedná o stále stejnou stavbu, kterou se pokouší legalizovat již od roku 2011, nelze hovořit o tom, že by tato stavba byla součástí pozemku (srov. § 3054 a § 3055 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Žalobce by si dále měl uvědomit, že v žádosti o dodatečné povolení stavby podané na stavební úřad dne 8. 7. 2015 označil za vlastníka pozemku sám sebe, aniž k žádosti připojil jakékoli přílohy. Vycházeje z obsahu žádosti a s přihlédnutím k její zjevné neúplnosti soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že neexistoval žádný důvod, proč by měl stavební úřad před odstraněním vad žádosti oslovovat jako účastníka řízení vlastníka pozemku. Pouze v případě úplné žádosti může totiž stavební úřad o takové žádosti rozhodovat věcně, a tím eventuálně zasáhnout do práv vlastníka pozemku; v opačné situaci, pokud žádost není věcně projednatelná, by bylo zbytečné vlastníka pozemku obtěžovat. Soud k tomu dodává, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu může žalobce uplatňovat jen takové námitky, které se nějakým způsobem dotýkají jeho vlastních práv, nikoli vznášet námitky, jež přísluší třetím osobám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, nebo ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 As 68/2015-35, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce nebyl skutečností, že správní orgány nejednaly s vlastníkem předmětného pozemku jako s účastníkem řízení, nijak dotčen ve svých právech, a proto se soud nemohl námitkou žalobce ohledně účastenství vlastníka pozemku v daném řízení nijak blíže zabývat.
25. K námitkám týkajícím se formulace výzvy k doplnění žádosti ze dne 23. 7. 2015 soud považuje za nezbytné zopakovat, že samotná žádost žalobce obsahovala nesprávný údaj o vlastníku pozemku, na kterém předmětná stavba stojí, když za vlastníka pozemku označovala přímo žalobce, a naopak neobsahovala žádné přílohy. Žalobce sice v žádosti zaškrtl políčko, že přílohou žádosti je doklad prokazující vlastnické právo k pozemku nebo stavbě anebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, pokud stavební úřad nemůže existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí, nicméně žádný takový doklad nepřiložil. Ačkoli byl žalobce podle § 129 odst. 2 stavebního zákona povinen se žádostí předložit doklady předepsané k žádosti o stavební povolení (případně k ohlášení stavby), Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mezi které podle § 110 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, resp. § 105 odst. 2 téhož zákona, patří projektová dokumentace s přesně stanovenými povinnými součástmi, žalobce tuto dokumentaci k žádosti nepřipojil. Již jen z těchto zjištění je podle názoru soudu naprosto evidentní, že podaná žádost nebyla úplná a že bylo zcela namístě vyzvat žalobce k jejímu doplnění.

26. Odkazuje-li žalobce na předchozí žádost o dodatečné povolení stavby, soud připomíná, že řízení o této žádosti bylo pravomocně zastaveno usnesením stavebního úřadu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 5714/2012/Va, a stavební úřad poté rozhodnutím ze dne 14. 1. 2015, č. j. 3670/2014/Va, které nabylo právní moci dne 21. 5. 2015, žalobci nařídil odstranění stavby zahradní chaty č. x na pozemku parc. č. „X“ v katastrálním území Trmice. Požádal-li žalobce poté podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 8. 7. 2015 o dodatečné povolení stavby, nelze podle názoru soudu automaticky vycházet z toho, že se jedná o totožnou stavbu, ohledně které bylo vedeno dříve pravomocně zastavené řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby a kterou stavební úřad v minulosti nařídil odstranit. I kdyby se opravdu jednalo o totožnou stavbu, není možné, aby stavební úřad sám řešil nedostatky nové žádosti tím, že si vypůjčí dokumenty z jiného řízení. Žalobce by měl mít na paměti, že řízení o dodatečném povolení stavby je řízením zahajovaným na žádost, nikoli z úřední povinnosti, přičemž záleží výhradně na stavebníkovi (zde žalobci), jaké dokumenty stavebnímu úřadu předloží. Žalobce samozřejmě mohl v rámci žádosti odkázat na písemnosti, které stavebnímu úřadu předložil v minulosti; nic takového ovšem neučinil a stavebnímu úřadu nepřisluší, aby žalobcovu pasivitu nahrazoval vlastní vyhledávací činností, a to bez ohledu na to, zda byl stavební úřad obeznámen s místními poměry, či nikoli. Jediným možným a správným postupem v situaci, kdy stavební úřad zjistil neúplnost podané žádosti, tak bylo žalobce podle § 111 odst. 3 stavebního zákona vyzvat k doplnění žádosti a řízení přerušit. V tomto směru tudíž stavební úřad nepochybil a žalovaný naprosto správně jeho postup aproboval.
27. Žalobce by si měl uvědomit, že při formulaci výzvy ze dne 23. 7. 2015 měl stavební úřad k dispozici toliko jeho neúplnou a částečně nesprávnou žádost, když sám žalobce v daném řízení nic jiného nepředložil, a pouze na základě tohoto dokumentu mohl žalobce instruovat v tom směru, jaké údaje a podklady musí doplnit. Překážkou bránící konkrétnější formulaci výzvy tak podle názoru soudu byl především nedostatek údajů poskytnutých ze strany samotného žalobce, a proto za dané procesní situace nelze stavebnímu úřadu vytýkat, že výzvu neformuloval přesněji.
28. Soud dále zdůrazňuje, že výzva byla zcela jednoznačně dostatečná, minimálně pokud jde o požadavek na prokázání práva ke stavbě a k pozemku a pokud jde o předložení projektové dokumentace, o které stavební úřad výslovně uvedl, že nebyla k žádosti přiložena. Žalobce ostatně nekonkrétnost této části výzvy v odvolání nenamítal, avšak přesto na ni nijak nereagoval a zůstal naprosto pasivní, byť mu nic nebránilo v tom, aby požadované dokumenty předložil, případně aby stavebnímu úřadu sdělil, že si je může opatřit z jiného spisu. Soud opakuje, že stavební úřad nemůže suplovat nedostatek procesní aktivity žalobce, a dodává, že v kontextu laxního přístupu žalobce k plnění povinností vyplývajících ze zákona (pokud jde o obsah Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a přílohy žádosti) a z výzvy stavebního úřadu (pokud jde o doplnění požadovaných údajů a podkladů) považuje soud námitku neurčitosti a nesplnitelnosti výzvy za účelovou. Žalobce totiž mohl předložit alespoň doklady o svém právu ke stavbě a k pozemku (při současném uvedení skutečného vlastníka pozemku) a projektovou dokumentaci a zároveň mohl stavebnímu úřadu sdělit, že ve zbytku je pro něj výzva nesplnitelná, neboť není dostatečně konkrétní. Soud ovšem v žádném případě nemůže akceptovat žalobcem zvolený přístup spočívající v úplné ignoraci výzvy a jejím následném zpochybnění teprve poté, kdy stavební úřad v souladu s poučením ve výzvě obsaženým řízení zastavil.

29. Žalobce se tedy mýlí, pokud předmětnou výzvu považuje za objektivně nesplnitelnou pro neurčitost a nesrozumitelnost a pokud se domnívá, že její nesplnění nemohlo být důvodem pro zastavení řízení. Soud naopak shledal výzvu dostatečně konkrétní i srozumitelnou na to, aby byla objektivně splnitelná, o což se však žalobce ani nepokusil. Úplná pasivita žalobce spočívající v nerespektování (až ignorování) zcela oprávněné výzvy stavebního úřadu pak logicky vedla k následku, o kterém byl žalobce poučen, tj. k zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žádost měla podstatné vady, které žalobce ve stanovené lhůtě neodstranil a které bránily pokračování v řízení. Bez předložení projektové dokumentace nemohl stavební úřad ověřit její soulad s územně plánovací dokumentací, její úplnost, přehlednost, ani to, zda v odpovídající míře řeší obecné požadavky na výstavbu. Stavební úřad tudíž nemohl v řízení pokračovat tak, jak mu ukládá § 111 odst. 1 stavebního zákona, a proto rozhodl správně a v souladu se zákonem, když řízení o žádosti žalobce zastavil.
30. Stavebnímu úřadu nelze podle názoru soudu vytýkat ani to, že v usnesení o zastavení řízení zopakoval obsah výzvy ze dne 23. 7. 2015, neboť bylo namístě jednoznačně identifikovat, jaké údaje a podklady měl žalobce doplnit a nedoplnil. V kontextu úplné pasivity žalobce v řízení před stavebním úřadem se pak soudu jeví jako zcela nemístná žalobcova námitka, že se napadené rozhodnutí i usnesení stavebního úřadu přičítá základním zásadám správního řízení včetně zásady dobré správy. Žalobce zjevně opomenul, že to nejsou pouze správní orgány, komu právní předpisy ukládají určité povinnosti, a že to je výhradně on, kdo za vzniklou situaci odpovídá, neboť předložil žádost obsahující nesprávné údaje a bez povinných příloh a následně nereagoval na zcela adekvátní výzvu k doplnění této žádosti.
31. Skutečnost, že stavební úřad při sepisu výzvy vycházel ze znění vyhlášky č. 503/2006 Sb., představuje podle názoru soudu přirozený důsledek povinnosti správního orgánu vyplývající z § 2 odst. 1 správního řádu postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Užití obrátů obsažených v právním předpisu v daném případě rozhodně nebylo na újmu srozumitelnosti výzvy, kterou soud zároveň pokládá i za přiměřeně konkrétní vzhledem k nedostatku údajů poskytnutých žalobcem.
32. Soud tedy nezjistil žalobcem tvrzený rozpor napadeného rozhodnutí s § 66 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 37 odst. 3 správního řádu, ani rozpor s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobce si totiž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 136/2013-56, nesprávně interpretuje, když jej vztahuje i na svůj případ. Nejvyšší správní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soud v dané věci učinil závěr, že „[z]astavit řízení pro neodstranění vad žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004 lze pouze, pokud předcházející výzva k doplnění náležitostí žádosti byla formulována natolik určitě a srozumitelně, aby z ní žadatel mohl zjistit, zda listiny, které k žádosti již přiložil, požadavku správního orgánu vyhovují, nevyhovují či vyhovují jen částečně, a v jakém směru tedy mají být dle správního orgánu doplněny. Prostá citace právního předpisu obsahujícího výčet povinných příloh žádosti bez zohlednění skutečnosti, že žadatel již některé z požadovaných listin předložil, není dostačující.“

33. Skutková situace v projednávané věci se od citovaného judikátu podstatně odlišuje, neboť případ řešený Nejvyšším správním soudem se týkal procesně aktivní stěžovatelky, u které výzva toliko citovala právní předpis bez vazby na konkrétní případ. Naopak žalobce byl v řízení před stavebním úřadem úplně pasivní, ačkoli mu výzva jednoznačně a srozumitelně sdělovala, že stavební úřad postrádá doklady o jeho právu ke stavbě a k pozemku a projektovou dokumentaci, a poukázala také na možnou absenci závazných stanovisek dotčených orgánů a stanovisek vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, která však s přihlédnutím k nedostatečnosti žádosti nemohl stavební úřad blíže specifikovat. Žalobce navíc k vlastní žádosti nepřiložil žádné přílohy, byť ze zákona (jehož neznalost neomlouvá) i ze samotného formuláře žádosti jednoznačně vyplývá, jaké přílohy by žádost měla mít. Stavební úřad proto nemusel zohledňovat, že žalobce již některé přílohy doložil a mohl se domnívat, že to stačí. Zdejší soud proto i s ohledem na citovaný judikát shledal výzvu stavebního úřadu ze dne 23. 7. 2015 dostatečnou. Žalobce navíc měl jím zdůrazňovanou skutečnou možnost výzvě k doplnění náležitostí vyhovět, ovšem této možnosti nevyužil.
34. K namítanému rozporu napadeného rozhodnutí se zásadou materiální ekvity a legitimního očekávání, resp. k tvrzenému rozporu usnesení o zastavení řízení s jinak konstantní praxí stavebního úřadu ve skutkově shodných případech, soud předepisuje, že v projednávané věci bylo řízení o žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce navzdory výzvě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Pokud tedy žalobce hovoří o konstantní praxi stavebního úřadu ve skutkově shodných případech, může se jednat toliko o případy jiných vadných žádostí, u nichž stavební úřad nepostupoval tak, jako v projednávané věci. Případ žalobce proto nelze bez dalšího srovnávat s legalizací jiných nepovolených staveb nacházejících se na stejném pozemku a poukazovat na to, že tyto stavby trpěly totožnými nedostatky jako stavba ve vlastnictví žalobce, neboť správní orgány v projednávané věci z důvodů na straně žalobce, který předložil neúplnou žádost a nereagoval na výzvu k jejímu doplnění, vůbec meritorně neposuzovaly, zda lze stavbu dodatečně povolit, či nikoli.
35. Tvrdí-li žalobce, že ve stavebních řízeních týkajících se staveb (chat) umístěných na tomtéž pozemku stavební úřad nepožadoval po stavebnících ani minimum podkladů, které by odpovídalo jeho požadavkům uplatněným vůči žalobci, a vlastníkům příslušných staveb vydal dodatečná povolení bez vedení striktně formalizovaných řízení, soud připomíná, že žalobce neupřesnil, které konkrétní stavby a kterého vlastníka se měl popsáný postup týkat. Podle názoru soudu navíc v situaci, kdy stavební úřad postupoval v projednávané věci naprosto v souladu se zákonem a žalobce ignoroval jeho výzvu, bylo zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu namístě a případný odlišný, a tudíž nezákonný, postup stavebního úřadu v jiných věcech na tom nemůže nic změnit. V této souvislosti Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zdejší soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015-35, publ. pod č. 3444/2016 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, jednoznačně judikoval, že se nelze dovolávat legitimního očekávání z titulu zavedené správní praxe za situace, kdy se jednalo o nezákonnou správní praxi, jejíž následování je nežádoucí a bylo by v rozporu se zákonem (§ 2 odst. 4 správního řádu). S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje.

36. Žalobce sice teoreticky mohl (za předpokladu, že zavedená správní praxe nebyla nezákonná) očekávat, že stavební úřad bude v jeho případě postupovat shodně jako v jiných případech a jeho stavbu dodatečně povolí, nicméně pokud obdržel výzvu k doplnění žádosti, bylo jeho povinností na tuto výzvu reagovat. To ovšem žalobce neučinil, a proto stavební úřad zcela legitimně řízení zastavil. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce o porušení zásady proporcionality, které žalobce spatřoval v tom, že s ním bylo bez legitimního důvodu zacházeno zcela zjevně nerovně ve srovnání s účastníky správních řízení týkajících se obdobných staveb (chat) umístěných na tomtéž pozemku. Je třeba opět zdůraznit, že žalobce měl za povinnost reagovat na výzvu, která mu byla adresována, a svou pasivitu nemůže nyní nahrazovat tím, že bude bez bližšího určení poukazovat na údajný odlišný postup stavebního úřadu v jiných řízeních. Pokud stavební úřad skutečně postupoval vůči žalobci jinak než vůči ostatním, žalobce se mohl a měl bránit např. uplatněním námitky podjatosti. To však neučinil.
37. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí v příkrém rozporu se skutečným stavem věci, když konstatoval, že stavební úřad nemohl najisto vědět, o jakou stavbu se jedná. Žalovaný správně poukázal na to, že stavba, o jejíž legalizaci usiloval žalobce od roku 2011, měla být ke dni podání žádosti v projednávané věci (tj. k 8. 7. 2015) odstraněna na základě pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 1. 2015. Podle názoru soudu proto nelze vyloučit, že předmětem žádosti uplatněné dne 8. 7. 2015 byla stavba jiná, nově vybudovaná po odstranění té původní. Na tom nic nemění ani skutečnost, že v rámci stavebního úřadu po celou dobu řešení této věci jedná tentýž úředník, Trmice jsou malé město, stavebnímu úřadu jsou známy poměry ve městě, jakož i osoba žalobce a je v pravidelném kontaktu se statutárním orgánem vlastníka pozemku. Žalobce by si měl uvědomit, že po právní moci rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 1. 2015, která nastala dne 21. 5. 2015, bylo až do právní moci usnesení zdejšího soudu, jímž byl žalobě proti rozhodnutí o odvolání ve věci odstranění stavby přiznán odkladný účinek, (tj. do 31. 8. 2015) bylo jeho povinností předmětnou stavbu odstranit a skutečnost, že tuto povinnost nedodržel, nyní nemůže legitimně využívat ve svůj prospěch. Navíc ani místní poměry nemohou nic změnit na zákonem stanovených náležitostech žádosti, pokud jde o její obsah a přílohy.
38. Návrhům žalobce na provedení dokazování napadeným rozhodnutím, usnesením stavebního úřadu, odvoláním, výzvou stavebního úřadu ze dne 23. 7. 2015, žádostí žalobce o prominutí zmeškání lhůty a rozhodnutím stavebního úřadu o neprominutí zmeškání lhůty soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. nevyhověl pro nadbytečnost takového dokazování, neboť všechny tyto listiny jsou součástí správního spisu, který byl při soudním jednání referován a jímž se ve správním soudnictví dokazování neprovádí. Soud neprovedl ani žalobcem navržené důkazy výsledkem svědků M. S., A. V., V. L. a M. P., a to rovněž pro nadbytečnost. Tyto důkazy by totiž nemohly nic změnit na výše uvedených závěrech soudu ohledně neúplnosti žádosti. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce o dodatečné stavební povolení, jednoznačnosti a oprávněnosti výzvy stavebního úřadu, naprosté pasivity žalobce po jejím obdržení a logického zákonného důsledku této pasivity spočívajícího v zastavení řízení. I kdyby se prokázalo tvrzení žalobce, že mu pracovník stavebního úřadu M. S. ústně sděloval, že s legalizací stavby nebude problém, nic to nemění na povinnosti žalobce podat řádnou a úplnou žádost, což žalobce neučinil.

39. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. prosince 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.